

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN MOORDVROUW

Een klucht in twee bedrijven

door

1880

Franck van Erven

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.3268

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN MOORDVROUW* op te voeren moet de naam van auteur *FRANCK VAN ERVEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2015/0220/016
ISBN- 978- 90-385-13430

© 2015 Toneelfonds J. Janssens/Franck van Erven
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 5 heren)

JOYCE :

ERIK :

NICOLE :

SJEF :

TANJA :

ARNO :

WIEL :

RON :

Stem van de postbode

DECOR

Een ruime woonkamer. Aan de jardinkant (links vanuit de zaal gezien) een deur die leidt naar de kast. Op de wand achteraan een deur naar buiten en een raam met gordijnen ervoor. Aan de courkant (rechts vanuit de zaal gezien) drie deuren. De deur achteraan gaat naar een slaapkamer, de deur in het midden eveneens naar een slaapkamer en de deur vooraan naar de keuken en de rest van het huis. Centraal in de ruimte staat een bedbank.

KORTE INHOUD

Nicole is getrouwd geweest met drie mannen die op mysterieuze wijze om het leven kwamen. Zij heeft van de verzekering hiervoor anderhalf miljoen euro ontvangen. Dit geld heeft zij samen met haar partners Erik en Sjef geïnvesteerd in een vastgoedproject in zuid Spanje. De dag voor het vertrek naar Spanje verschijnen de overleden mannen ten tonele en eisen het verzekerde bedrag op. Er zit niets anders op dan de overleden echtgenoten te doden. Er wordt besloten de mannen te vergifigen. Maar het rattenvergif wordt verwisseld met de voor smokkel bestemde marihuana en de zo gebakken spacecake zorgt voor een hilarisch slot.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opgaat vliegt vanachter de bank een broek de lucht in)

JOYCE : Toe schat, je hebt nog een kwartier. *(er vliegt een rok de lucht in)*

ERIK : Ik vind het zo onromantisch. *(een hemd vliegt over de bank)*

JOYCE : Ik vraag ook geen romantiek. Ik vraag seks! *(een blouse vliegt de lucht in)*

ERIK : Maar ze kunnen elk moment hier zijn.

JOYCE : Werk dan een beetje mee.

ERIK : Kunnen we het niet verschuiven naar volgende week?

JOYCE : Ik heb je nu en ik wil je nu.

ERIK : Volgende week heb ik minstens een uur de tijd.

JOYCE : Maar ik niet.

(Plotseling een schreeuw van Erik achter de bank)

Wat is er?

ERIK : Mijn rug!

JOYCE : Wat is er met je rug?

ERIK : Ik ben door mijn rug gegaan.

JOYCE : Maar je hebt nog helemaal niets gedaan.

ERIK : *(schreeuwt weer)* En ik kan ook niets meer doen. Niet eens opstaan.

JOYCE : Nee, dat heb ik gemerkt.

ERIK : Doe niet zo lollig. Help me overeind.

JOYCE : Je bent veel te zwaar.

ERIK : Niet zo! Auw! Voorzichtig!

(Heel langzaam verschijnen de hoofden van Joyce en Erik achter de bank)

Hoe moet dat nu verder? Direct zijn ze hier en dan vinden ze mij in deze toestand.

JOYCE : Dan zeg je dat je aan het klussen was.

ERIK : Zonder broek?

JOYCE : Ja, waarom niet?

ERIK : Haal een warme handdoek, dat helpt.

JOYCE : Hoe kom ik aan een warme handdoek?

ERIK : Water koken, de handdoek erin leggen, uitwringen en op mijn rug leggen.
Warmte is het enige dat helpt.

(Joyce staat op, in onderjurk en op blote voeten en loopt naar de keuken)

JOYCE : En nu... hoe lang duurt het voor ik je weer kan zien?

ERIK : Volgende week heb ik toch gezegd.

JOYCE : En je vertrekt morgen naar Spanje.

ERIK : Voor maar drie dagen.

JOYCE : En waar zie ik je dan?

ERIK : Hier, waar anders?

JOYCE : Maar dit huis was alleen nog maar vandaag vrij. Tanja komt vanavond terug.

ERIK : Dan vraag je haar of zij volgende week een paar uurtjes weggaat. Bridgen of zoiets.

JOYCE : Ik zie me al aankomen. Luister eens, vorige keer kreeg Erik een scheut in zijn rug, nu kunnen we komende week nog een poging doen maar wil jij dan voor een paar uurtjes verdwijnen?

ERIK : Wat is daar mis mee?

JOYCE : Jij bent niet van deze wereld. Bij die preutse zus van me? 't Woord alleen al bezorgt haar rooie vlekken in haar nek.

ERIK : Welk woord?

JOYCE : Welk woord? Seks natuurlijk! *(Af in de keuken)*

(Erik beweegt zich moeizaam vanachter de bank naar voren en gaat uiteindelijk met veel moeite op de bank zitten. Dan gaat zijn mobiele telefoon)

ERIK : Joyce, kun jij even mijn mobieltje pakken?

JOYCE : *(van achter het toneel)* Ik kom zo!

ERIK : Niet zo! Nu! Het kan belangrijk zijn.

JOYCE : *(nog steeds achter)* Pak hem zelf.

ERIK : Dat gaat niet. Ik kan me niet bewegen.

JOYCE : *(komt terug met een emmer water met daarin de handdoek)* Het is niet gekookt maar uit de kraan. Zal ook wel goed zijn. Waar is dat mobieltje van je?

ERIK : In mijn broek.

JOYCE : En waar is jouw broek?

ERIK : Dat moet jij weten, jij hebt ze weggegooid.

(de mobiele telefoon stopt)

Te laat. God weet wie het was.

JOYCE : Ga op de bank liggen.

ERIK : Ik probeer het, ik probeer het.

(Joyce helpt hem en Erik schreeuwt het weer uit van de pijn)

Niet zo duwen! Laat mij het maar alleen proberen.

JOYCE : *(wringt de handdoek uit)* Lig je eindelijk?

ERIK : Bijna. Auw, auw.

JOYCE : Wat ben jij kleinzerig.

ERIK : Kleinzerig? Wie heeft het hier in zijn rug? Jij of ik? Auw, auw.

(weer gaat Eriks mobieltje)

Pak mijn telefoon, vlug.

(Joyce legt de handdoek op Erik die het wederom uitschreeuwt van de pijn)

Veel te heet! Haal die handdoek van mijn rug, ik verbrand!

JOYCE : Wat wil je nu? Je mobieltje of een verrekte rug?

ERIK : Mijn mobieltje.

(Joyce overhandigt hem het mobieltje)

Met Erik.... ik weet er van. Ja, dank je. Auw! Nee, niets ernstigs. Mijn rug....
Ja, ik ben door mijn rug gegaan. Nee, gewoon bij het aantrekken van mijn
schoenen. Ik zie je zo. *(doet mobieltje uit)* Altijd op het verkeerde moment.
Help me mijn broek aantrekken.

(Joyce geeft hem zijn broek aan)

Voorzichtig draaien.

(Joyce draait Erik in een zitpositie en bij elke beweging schreeuwt Erik)

Voorzichtig zeg ik toch.

JOYCE : Geef dan ook een beetje mee.

ERIK : Ik kan niet meer meegeven dan dat ik al doe. Trek mijn broekspijp omhoog.

(Joyce gaat op hem zitten)

Auw, auw!

JOYCE : Hoe moet ik anders je broek aankrijgen? Stap erin, stap erin!

ERIK : Ik kan er niet instappen, je zit op me.

JOYCE : Steek je voet erin!

ERIK : Waarin?

JOYCE : In je broekspijp natuurlijk. En nu die andere.

ERIK : En dan? En dan?

JOYCE : Trek ik je overeind. Hoewel, dit is eigenlijk ook wel lekker.

ERIK : Joyce, kled me aan!

JOYCE : Zo hebben we het nog nooit geprobeerd.

ERIK : Heb jij niets anders in je hoofd?

JOYCE : Om je de waarheid te zeggen: nee eigenlijk niet.

ERIK : Jij bent niet meer te redden. Ga van me af en trek me langzaam omhoog.

(Joyce staat op en trekt Erik met zijn broek half aan, omhoog en op dat moment gaat de voordeurbel en ze laat van schrik Erik terug op de bank vallen)

Auw, auw!

JOYCE : Wie kan dat zijn?

ERIK : Hoe kan ik dat weten?

JOYCE : Ze mogen jou hier niet zien samen met mij.

ERIK : Maar waar moet ik naartoe? Ik kan me nauwelijks bewegen.

JOYCE : Verstop je onder de bank.

ERIK : Dat gaat niet. Daar is geen plaats. En trouwens, ik moet weg.

JOYCE : Jij kunt hier niet ongezien wegkomen. Denk aan mijn eer.

ERIK : Aan je eer?

JOYCE : Als iemand mij hier ziet samen met jou is mijn huwelijk eraan. *(trekt de lade onder de bank open)* Kruip hierin.

ERIK : Daar stik ik in.

JOYCE : Het kan nooit voor lang zijn. Erin!

(Erik schuift de lade onder de bank in en nogmaals gaat de voordeurbel)

Ik kom, ik kom.

ERIK : Dit is volslagen belachelijk.

JOYCE : Wil jij hier gezien worden?

ERIK : Nee!

JOYCE : Dan mond dicht en wegwezen. *(probeert de lade dicht te duwen maar het lukt niet)* Maak je kleiner.

ERIK : Ik kan me niet nog kleiner maken. Haal me eruit.

JOYCE : *(trekt aan de lade)* Dat gaat niet, hij zit klem.

ERIK : Hoe kom ik hier ooit uit?

JOYCE : Duwen, duwen.

ERIK : Ik duw me een ongeluk maar er verschuift niets.

(Joyce holt weg)

Waar ga je naartoe?

NICOLE : (*achter de buitendeur*) Hallo, is daar iemand?

ERIK : Nu al? Joyce, kom terug, kom terug!

NICOLE : (*achter de buitendeur*) Oho, doe eens open, ik hoor je toch.

ERIK : Er is hier niemand.

NICOLE : (*achter de deur*) Wie roept daar dan?

ERIK : Niemand.

JOYCE : (*komt binnen*) Tegen wie praat jij?

ERIK : Tegen die vrouw aan de voordeur.

JOYCE : Hoe weet jij dat het een vrouw is?

ERIK : Te horen aan haar stem lijkt het mij een vrouw.

JOYCE : Mijn zus!

NICOLE : (*achter de deur*) Duurt het nog lang?

JOYCE : Dat is mijn zus niet. (*gooit het dekbed over de bak en de half uitgeschoven lade onder het bed*) Jij blijft hier liggen en ik probeer die vrouw zo snel mogelijk buiten te werken. (*gaat naar de voordeur en opent die*) Mevrouw?

NICOLE : (*stormt meteen naar binnen*) Gelukkig dat u opendeed. Hé, u ken ik niet. Is Tanja niet thuis?

JOYCE : Nee. Wat wilt U?

NICOLE : Wat doet u hier dan?

JOYCE : Ik logeer hier.

(*Joyce gaat op de bedbank liggen en Erik kreunt*)

Auw, auw. Ik heb last van mijn rug, ik kan niet zo lang staan. Daarom lig ik hier in de kamer.

NICOLE : Wie bent u als ik vragen mag?

JOYCE : Wie bent u als ik vragen mag?

NICOLE : De buurvrouw.

JOYCE : De zus.

NICOLE : Heeft Tanja een zus?

JOYCE : Al jaren en dat ben ik. En nee, Tanja is niet thuis. Als u iets moet lenen, suiker, koffie, thee, in de keuken.

NICOLE : Ik kom niets lenen. Ik trek hier voorlopig in.

ERIK : (*gesmoord*) Nee!

JOYCE : Nee, nee, neven en nichten zijn hier altijd welkom.

NICOLE : Maar ik ook. Tanja zegt altijd: doe alsof je thuis bent. En dat doe ik nu dus.

JOYCE : En waarom wilt u hier intrekken?

NICOLE : Vanwege mijn gestorven man.

JOYCE : Het spijt me, dat wist ik niet. Mijn deelneming.

NICOLE : Zo erg is het niet. En trouwens, hij is niet de eerste.

JOYCE : Wat bedoelt u?

NICOLE : De twee voor hem zijn ook heengegaan.

JOYCE : U hebt drie mannen versleten?

NICOLE : Versleten? Ik heb ze nooit gebruikt.

JOYCE : Hoe zijn ze dan aan hun einde gekomen?

NICOLE : Gewoon. Pats boem, dood.

JOYCE : En verkeersongeluk?

NICOLE : Waarom denkt u dat?

JOYCE : Nu ja, u zegt: pats boem. Ik veronderstel een botsing met de auto of zo.

NICOLE : Dat we daar nooit aan gedacht hebben.

JOYCE : Aan wat?

NICOLE : Dan hadden we dat ook kunnen laten verzekeren.

JOYCE : U hebt uw mannen laten verzekeren? Zijn ze dan wel gewoon aan hun einde gekomen?

NICOLE : Oh, mijn koffers staan nog buiten.

JOYCE : U bent echt van plan hier in te trekken?

NICOLE : Ja, dit is een noodgeval.

JOYCE : U hebt.... Nee, u hebt toch niet uw mannen? ... Alle drie?

NICOLE : Wat bedoelt u?

JOYCE : Niets, helemaal niets.

NICOLE : Ik haal vlug even mijn koffers binnen.

(Nicole loopt naar de buitendeur en Joyce gaat met haar mee tot daar)

U hoeft niet te helpen hoor, ik sleep ze zelf wel binnen.

(Nicole af en Joyce doet razendsnel de buitendeur dicht)

JOYCE : Erik, Erik, kom er onderuit. We hebben een seriemoordenaars in huis.

ERIK : Ik kan niet. Ik lig in een kramp.

JOYCE : *(sjort aan de lade)* Duw mee anders kom je er nooit uit.

ERIK : Ik kan niet duwen, mijn arm slaapt.

JOYCE : Hoe kan dat nu weer?

ERIK : Mijn arm ligt onder mijn lijf. Ik kan mijn arm niet meer bewegen!

(de voordeurbel gaat)

JOYCE : Ik kom, ik kom. Ik trek je er wel uit. Je laat me niet alleen met die vampier.

(Joyce grijpt Erik bij zijn benen en trekt hem half uit de lade terwijl Erik onverstaaanbaar brult)

NICOLE : *(achter de deur)* Oho, doe eens open, de deur is in het slot gevallen.

JOYCE : Ik kom zo. *(gooit het dekbed weer over Erik en de lade en loopt naar de buitendeur)*

NICOLE : *(achter de deur)* Schiet op, ik moet naar binnen.

JOYCE : *(doet de deur open)* Sorry, ik zat verstrikt in de bedbank.

NICOLE : Hier pak aan, dan neem ik vlug de andere koffer. Laat de deur wel openstaan, wil je.

(Joyce sleurt een grote koffer naar binnen. Erik kreunt en Joyce kreunt om het geluid van Erik te camoufleren.)

(roept vanachter het toneel) Hebt u zich verrekt?

JOYCE : Ja, mijn rug. Ik ben niet gewend zulke zware dingen te sjouwen.

(Nicole komt op met een zeer grote hutkoffer)

Hebt u uw hele huishouding meegenomen?

NICOLE : Nee, alleen een paar kleren. En dan wat restanten van mijn mannen.

JOYCE : Zitten daar de restanten van uw mannen in?

NICOLE : Voor zover het erin paste.

JOYCE : Ik denk niet dat het zo'n goed idee is om hier in te trekken.

NICOLE : Maar Tanja vind alles goed wat ik doe. Wij zijn zagezegd 'sisters in crime'.

JOYCE : Weet mijn zus hiervan?

NICOLE : Ik heb het als het ware van haar.

JOYCE : Was het haar idee?

NICOLE : Min of meer.

JOYCE : Mijn God, mijn eigen zus een...

NICOLE : Een wat?

JOYCE : Een... Een... Een hulpje in de mis... Mis... 't Is niet mis al die koffers.

NICOLE : Wat een gesjouw. Geen bezwaar dat ik even ga zitten? En als het kan iets te drinken graag.

JOYCE : Water?

NICOLE : Wie drinkt dat tegenwoordig nog? Een whisky graag, een dubbele.

JOYCE : Een dubbele? Ja, waar vind ik een dubbele...

NICOLE : In de ijskast. Tanja weet dat ik hem altijd koud wil.

JOYCE : Wie?

NICOLE : De whisky.

JOYCE : Oh, ik dacht uw mannen... mannen... drinken ook altijd koude whisky natuurlijk. Een whisky! Waar is de ijskast?

NICOLE : In de keuken natuurlijk. Zeg, jij bent hier ook niet vaak geweest?

JOYCE : Nee, ik kom hier maar af en toe.

NICOLE : Dat is toch genoeg om te weten waar de keuken is?

JOYCE : Ja, ja, ik weet waar de keuken is. Whisky. Blijf zitten, ik haal de whisky. (*af in de keuken*)

NICOLE : (*kijkt nu eens goed rond en ziet de broek van Erik liggen*) Een mannenbroek? Zo! Waar is de inhoud van die broek? En een hemd ook al. Die was zeker zeer gehaast. Je spullen zomaar op de grond smijten. Moet ik je soms helpen?

JOYCE : (*achter*) Nee, het lukt wel.

NICOLE : Ben je hier alleen?

JOYCE : Ja, ik ben alleen, helemaal alleen. *(komt op met een glas whisky)* Ik had u toch gezegd dat u moest blijven zitten.

NICOLE : Was ik ook van plan maar ik kan niet tegen rommel. Dus heb ik deze broek en dit hemd maar even van de grond opgeraapt.

JOYCE : Broek en hemd? Ja, dat is een broek en een hemd.

NICOLE : Geen vrouwenkleren, zo te zien.

JOYCE : Nee, lijkt mij ook niet. Hier, uw whisky.

NICOLE : Gek, Tanja heeft nooit mannen over de vloer.

JOYCE : Nee?

NICOLE : Jij bent haar zus, dat zal jij toch ook wel weten. Tanja is niet voor de mannen.

JOYCE : Tanja niet voor de mannen? Hoe kom je daarbij. Tanja verslindt ze.

NICOLE : Had ik nooit gedacht.

JOYCE : Misschien niet zo als u, maar Tanja lust er wel soep van.

NICOLE : Soep?

JOYCE : Niet dat zij ze kookt. Ze laat ze heel. Ik bedoel, zoiets doet ze niet.

NICOLE : Nee, dat zou nogal een smeerboel geven. Maar serieus, ik wist echt niet dat Tanja op mannen viel. Ik dacht dat zij....

JOYCE : Nee, dat is ze niet. Niemand in onze familie trouwens. En deze broek is niet van Tanja. Die is van mij. Ik hou ervan in echte mannenkleren rond te lopen. Maar nu even niet. Ik had ze uitgedaan en nog geen tijd gehad ze op te bergen.

NICOLE : Ik zie niet graag dat de kleren zo maar door de kamer rondslingeren. Geef maar, stop ik ze even onder het bed in de lade.

JOYCE : Nee, niet in de lade.

NICOLE : Waarom niet? Ongeruimd staat netjes zeg ik altijd.

JOYCE : Maar uw manier van opruimen is niet de mijne. U bent wel erg radicaal vrees ik.

NICOLE : Helemaal niet. *(tilt het dekbed op en zonder te kijken gooit ze de broek en het hemd in de lade)*

ERIK : Auw!

NICOLE : Wat was dat?

JOYCE : Niets. Helemaal niets.

NICOLE : Maak dat iemand anders wijs. Ik hoorde duidelijk iemand auw roepen.

JOYCE : Dat was ik. Ik stootte mijn teen aan deze stoel. Auw! Deed pijn.

NICOLE : Ja, ja. Jij hebt hier iemand verborgen, jongedame. Zal ik het dekbed eens goed oplichten?

JOYCE : U licht niets op.

NICOLE : Bang dat ik je geheim ontdek? *(tilt het dekbed op en ziet de benen van Erik)*
Interessant.

JOYCE : U hebt daar niets mee te maken. U hoort hier trouwens helemaal niet te zijn. En bovendien, ik doe uw koffers toch ook niet open? Wat een onbeschaamdheid.

NICOLE : U mag rustig in mijn koffers kijken als u dat prettig vindt.

JOYCE : Dat vind ik helemaal niet prettig.

NICOLE : Nu, wat doen we? Laten we deze benen hangen of trekken we ze eruit?

JOYCE : U blijft er vanaf. U hebt deze benen niet gezien!

NICOLE : Olala, er is hier iets heel spannends aan de gang. Weet je zus hiervan? Mooi is dat, je huis ter beschikking stellen voor je zus. Kan ze hier ontvangen wie ze wil.

JOYCE : Die benen horen bij mijn act.

NICOLE : Act?

JOYCE : Ik goochel. Voor mijn plezier. En dit is een truc voor het feest op het einde van de maand in mijn school.

NICOLE : De grote verdwijntruc. Zoiets kan ik ook wel gebruiken.

(de voordeurbel gaat)

Verwacht jij bezoek?

JOYCE : Nee.

NICOLE : Doe dan niet open voordat deze koffers weg zijn.

JOYCE : Ik denk dat het beter is als u deze koffers ergens anders gaat verstoppen. Tanja zal hier niet blij mee zijn.

NICOLE : Zoals ik al zei, Tanja is volledig op de hoogte.

(weer wordt er gebeld)

Help me. *(neemt de grootste koffer en trekt die door de kamer)* Sta daar niet zo onbenullig te kijken. Doe iets.

(Joyce trekt mee aan de koffer en ze stoten tegen de bank waardoor Erik weer een enorme schreeuw van pijn laat horen)

Die benen maken wel een heel erg levendig geluid.

JOYCE : Aan die benen zit een man vast.

NICOLE : Dat had ik wel gedacht. Die mag zeker niet gezien worden. *(trekt het dekbed van de bank)* Olala, schoonheid, lig je lekker. Jij!

ERIK : Ja! Nee!

NICOLE : Wij halen je eruit. Help me.

JOYCE : Ik wil niet dat u zich hiermee bemoeit.

NICOLE : Laat hem dan liggen en iedereen zal hem zien. Als ik een beetje plaats maak in mijn hutkoffer past hij er nog wel bij.

ERIK : Ik ga niet in die koffer liggen. Ik heb er genoeg van. *(kruipt kreunend van de pijn uit de lade)*

NICOLE : *(gierend van de lach)* Trek dan tenminste wat kleren aan, zo is het geen gezicht.

(weer gaat de voordeurbel)

JOYCE : Ga naar de kamer hiernaast en kleeft je aan.

ERIK : Hoe? Nu ik recht sta kan ik niet meer buigen. Ik kom nooit alleen in mijn broek.

JOYCE : Zeur niet en ga. Denk eraan dat jij niet gezien mag worden.

NICOLE : *(nog steeds met speels plezier)* Jouw gezicht komt me trouwens erg bekend voor. Kan het zijn dat ik je eerder heb gezien?

ERIK : Nee dat kan niet. Ik ben een volstrekte vreemde voor u.

NICOLE : Goed, goed. Zeg, kan ik gaan opendoen of laten we die persoon daar staan tot hij een ons weegt?

JOYCE : U doet hier niets open. Verdwijnt jullie alle twee, naar hiernaast. Ik zal proberen om, wie het ook is aan de deur, zo snel weg te krijgen.

(Nicole en Erik af naar kamer zijkant. Joyce stopt het dekbed in de lade en doet die dicht en weer gaat de bel)

Ik kom, ik kom.

(Joyce loopt naar de deur, doet die open en daar staat Sjef. Hij heeft een koffertje in zijn handen)

SJEF : Ik dacht al, niemand thuis.

JOYCE : Wat wilt u?

SJEF : Bent u mevrouw de Haan?

JOYCE : Ja.

SJEF : Dan ben ik hier juist. Bezwaar dat ik binnenkom?

JOYCE : Ja.

SJEF : Daar komt u wel overheen. *(stapt de kamer in en kijkt rond)*

JOYCE : Meneer, wat doet u hier?

SJEF : Mevrouw ik moet u in vertrouwen mededelen dat het de overheid heeft behaagd mij bij u in huis te plaatsen.

JOYCE : Waar hebt u het over?

SJEF : Over hetgeen ik zojuist heb gezegd. *(loopt naar het raam en kijkt naar buiten door de gordijnen een beetje open te schuiven)* Perfect uitzicht.

JOYCE : Wat doet u hier?

SJEF : *(gaat op de bank zitten, opent zijn koffertje en haalt een thermosfles en een zakje met brood te voorschijn.)* Wilt u soms ook wat?

JOYCE : Nee!

SJEF : Jammer. Ik heb lindebloesemthee en boterhammetjes met appelstroop en jam. Bent u van plan te vertrekken?

JOYCE : Waarom vraagt u dat?

SJEF : Die koffers.

JOYCE : Dat zijn mijn koffers niet.

SJEF : Van wie zijn ze dan?

JOYCE : Van niemand. Ze zijn van mij. *(gaat op de hutkoffer zitten)*

SJEF : U bent erg zenuwachtig. Heeft u ook iets te verbergen?

JOYCE : Ik? Helemaal niet.

SJEF : Dat zou ik u ook aanraden. Wij komen overal achter. O, hebt u misschien een lepeltje voor me. Ik ben het lepeltje vergeten. Normaal overkomt mij dat nooit. Ik vergeet nooit iets.

JOYCE : Meneer, ik heb geen lepeltje voor u en ik heb ook geen plaats voor u in dit huis. Mag ik u vragen onmiddellijk te verdwijnen.

SJEF : Dat zal niet gaan mevrouw. De plicht roept mij naar hier.

JOYCE : En waarom uitgerekend naar hier?

SJEF : Omdat ik van hieruit beter kan observeren.

JOYCE : Wie kan observeren?

SJEF : Uw buurvrouw, mevrouw Kiekens.

JOYCE : *(staat verschrikt op van de hutkoffer)* U weet er dus van?

SJEF : U ook?

JOYCE : Ja! Nee! Ik weet nergens van.

SJEF : Maar u hebt een vermoeden, nietwaar?

JOYCE : Ik weet niet waar u het over hebt.

SJEF : Over mevrouw Kiekens en haar mannen.

(er wordt gebeld)

De voordeurbel!

JOYCE : Ja, dat hoor ik ook.

SJEF : Doet u niet open?

JOYCE : Nee!

SJEF : Erg onbeleefd.

JOYCE : Dat gaat u niets aan. Ik doe niet open omdat... Ik niet opendoe. Simpel, niet?

SJEF : Ik raad u aan de deur te openen om geen argwaan te wekken. Ik zal mij zolang discreet terugtrekken. Waar leidt die deur naartoe als ik vragen mag?

JOYCE : Dat is de kleerkast.

SJEF : Jammer, ik heb namelijk last van...

(weer gaat de deurbel)